

støtte ham, og jeg tvivler ikke om, uden at det selvfølgelig har været til Overvejelse endnu, at hele Det konservative Folkeparti vil støtte ham deri. Det er klart, at den nuværende Valglov paa højst ufuldkommen Maade gennemfører Forholdstalsprincippet, og mit Parti ønsker det gennemført i dets fulde Omfang. Det ærede Medlem har Ret i, at det strider mod Forholdstalsprincippet, at Partisammenslutninger, Partiaalliancer skal bestemmes Valgets Udfald, men lige saa sikkert er det, at med den bestaaende Valglov vil saadanne Partisammenslutninger finde Sted, det er uundgaeligt. Mange af os har sikkert tænkt paa Valgloven og dens Gennemførelse for helt nylig, da der var stærk Udsigt til Valg, i alt Fald er det gaaet mig saaledes. Det er givet, at i en Række Valgkredse i Landet, hvor der kan ventes opstillet 3 Kandidater — maaske flere, men lad mig nu sige 3 —, og hvor Partierne har ulige Trediedele af Vælgerne, vil de to Partier, som har de to mindste Trediedele, hvis de i øvrigt føler sig beslægtede, have den stærkeste Opfordring til at slutte sig sammen for at besejre den Kandidat, der tilhører det tredje Parti, f. Eks. Socialdemokratiet. Det er sikkert, og jeg mener, at det kan ikke undgaas ved et kommende Valg, at saadanne Alliancer vil finde Sted mange Steder. Det Parti, som saa faar to allierede imod sig, vil styrke sig ved at faa det fjerde Parti paa sin Side, og vi faar saa Valg mellem Alliancer i Stedet for, hvad der var Hensigten: Valg mellem de enkelte Partier. Hvis det altsaa er gørligt at faa dette Spørgsmaal taget op, mener jeg, at Det konservative Folkeparti vil være en Støtte derfor.

Det, jeg egentlig havde i Sinde at gøre Bemærkninger om, har jeg allerede nævnt før. Da jeg paa Finanslovsforslagsbehandlings første Dag havde talt, fik jeg den følgende Dag et Svar af den højtærede Forsvarsminister, og dertil vil jeg nu gøre nogle Modbemærkninger. Jeg vil i disse Modbemærkninger ikke komme ind paa de egentlig politiske Betragtninger over Overenskomsten og de nye Ministre, som jeg gjorde gældende, uagtet Forsvarsministeren ogsaa gav mig Svar med Hensyn til dem. Med det, jeg udtalte den Dag, havde jeg til Hensigt at konstatere mit Partis Opfattelse og Stilling til disse Ting; og at Ministeren har en noget anden Opfattelse, kan ikke forbavse mig, men jeg finder det til ingen Nytte at optage en Diskussion mellem de to modsatte Opfat-

telser. Jeg henviser altsaa for dette Punkts Vedkommende til det, jeg sagde paa Finanslovsforslagsbehandlings første Dag, og skal ikke vende tilbage til det.

Derimod vil jeg gøre Bemærkninger til to Ting, som den højtærede Minister fremhævede imod mig. Det ene er min Fremdragen af en Artikel i det franske Blad „Le Temps“, det andet er mine Bemærkninger om vort Forsvarsvæsen, særlig Muligheden af under visse Forudsætninger maaske at indskrænke Sikringsstyrken. Angaaende Artiklen i det franske Blad „Le Temps“ vil jeg her gerne understrege, hvad jeg allerede sagde i min første Tale, at der i dette Blads Nummer for 3. Oktober fandtes to forskellige Ting, nemlig en Korrespondance til Bladet fra dets Korrespondent her i København og en Artikel, som Bladets Redaktion havde skrevet. Det er to forskellige Ting. Der er Grund til at fremhæve dette, og der er saa meget mere Grund til at fremhæve det, som den højtærede Minister nævnte, at Korrespondenten er dansk, hvad der viser sig at være rigtigt, men hvad jeg i øvrigt ikke anede, da jeg talte første Gang. Der er heller ikke noget ondt i, at Korrespondenten er dansk. Men den højtærede Minister fremsatte en Bemærkning om, at da denne Korrespondent var dansk, kunde han have retledet sit Blad, saa at Redaktionsartiklen ikke var fremkommet. I disse Ord kunde der ligge — jeg er nu overbevist om, at Ministeren ikke forsætlig lagde noget saadant i sine Bemærkninger — en Antydning af, at Korrespondenten her i København havde gjort det modsatte af at retlede det franske Blad, at hans Korrespondance maaske havde haft et Indhold, som kunde give det franske Blad Anledning til at skrive, hvad det skrev. Jeg vil der overfor kun gøre opmærksom paa eller rettere gentage og understrege, at det aldeles ikke er Tilfældet. Den Korrespondance, jeg taler om, har for det første passeret den danske Censur, og denne har altsaa ikke fundet noget som helst at bemærke til den, men Censuren kunde jo have overset noget. Enhver, som læser denne Korrespondance, vil imidlertid se, at den er i ualmindelig Grad ikke alene nøjagtig, men fuldstændig blottet for Farve og Tødens af nogen som helst Art. Det er en saa samvittighedsfuld og korrekt Oversættelse af den Overenskomst, som blev truffet mellem Regeringen og Partierne, at denne Korrespondance lige saa godt kunde være skrevet i det danske Udenrigsministerium som af